

[Retoff.]

de valgte Aar stort set er rigtige at vælge som Udgangspunkt. Man maa jo ogsaa erindre, at Selskaber her i Landet, ogsaa Dampskibsselskaber, i Øjeblikket er inde i saadanne Konjunkturer, at de kan tjene og ogsaa tjener store Penge. Og det understreges netop i disse Dage med de Udbyttedeclarationer, som man daglig læser om i Aviserne. Jeg synes ikke, der er nogen Grund for disse Selskaber til i særlig høj Grad at beklage sig. I hvert Tilfælde maa det være en almindelig samfundsmæssig Opfattelse, at naar der i en ekstraordinær Tid skal bruges mange Penge, maa de Selskaber, der er i Stand til at tjene mange Penge, bære en ekstraordinær Del af den Byrde, som Samfundet har Brug for skulde indkræves gennem Skatterne.

Angaaende Venstres og det konservative Partis Stilling til Lovforslaget gaar jeg ud fra, at de ærede Ordførere for disse Partier vil gøre nærmere Rede, men jeg vil dog sige, at selv om jeg meget vel ser en Linie i Venstres Stilling deri, at de hævder, at de hverken vil være med til det ene eller det andet, men vil holde sig passive, vil overlade Regeringen Ansvar et og Magten og det hele, saa tror jeg ikke, det er en Linie, der er særlig Bærekraft i. Nu er det ogsaa saaledes, at Venstre ikke er sig sit Standpunkt helt ud bekendt, men denne passive Linie, som snart er blevet traditionsmæssig for Partiet Venstre, tror jeg ikke er et Standpunkt, der har ret meget Bærekraft i Fremtiden. Men det maa Venstre selv om. Men er det muligt for mig at forstaa Venstres Stilling, er det mig ganske uforstaaeligt, hvorledes de Konservative vil begrunde deres Stilling: at være med til at vedtage Udgiftslove, oven i Købet gøre Overbud, uden at være med til at vedtage de nødvendige Dækningslove. Efter min Opfattelse er det den sletteste økonomiske Politik at udgive Penge uden samtidig at sørge for Dækning af de løbende Indtægter, og det er i Virkeligheden den, det konservative Parti i dette Tilfælde gør sig til Talsmand for.

Der er vel intet Haab om, at det skal lykkes mig at overtale Det konservative Folkeparti til at forlade den uforstandige Vej. Jeg tror ikke paa, at det lykkes, og derfor skal jeg foreslaa, at man, naar Forslaget kommer til Afstemning, stemmer for de 2 Ændringsforslag, der er stillet af den højtærede Finansminister, og stemmer imod det Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet, idet jeg anser dette for overflø-

digt. I øvrigt skal jeg anbefale, at man vedtager Lovforslaget.

Clausager: De 35 Mill. Kr., der her skal tages ved ekstra Beskatning til Dækning af Udgifterne ved to-tre vedtagne Lovforslag, som vil medføre større Udgifter til Lønninger og Undersøttelser, stiller vi os til paa den Maade, som jeg gjorde Rede for ved første Behandling, og som vi til Dels har gentaget i vor Betænkning: vi betragter det som en Følge af Regeringens Politik. Vi kan godt se, at det er en temmelig nødvendig Foranstaltning, men det er beklageligt, at den er nødvendig: — og det er altsaa, fordi Regeringen har ført en forkert Politik. Vor Stilling til de Love, som bevirker disse Udgifter, er kendt, og derfor er det saa uhyre rimeligt, at vi tager den samme Stilling til de Forslag, der her er Tale om. For øvrigt takker jeg den ærede Ordfører for hans Udtalelse om, at han, naar han anstrengte sig, nok kunde se en Linie i vor Politik; det er altid rart, jeg forlanger ikke, at han uden videre skal rose den, men det er dog rart, vi faar Anerkendelse for, at der overhovedet er Linie i vor Politik. Jeg skal derfor tilgive ham, at han ogsaa udtalte — hvad han dog vist ikke mener —, at vi vil overlade Regeringen og Regeringspartierne baade Magten og Ansvar et. Ansvar et maa vi overlade dem, men Magten vil vi prøve paa at tage fra dem — den har de jo heller ikke faaet med vor gode Vilje. Men Ansvar et skal de foreløbig have, saa længe de sidder paa den Vælgerdom, der faldt sidst.

Jeg skal ikke sige meget om vor principielle Stilling, det er jo forbi, men jeg skal sige lidt om Ændringsforslagene, dels de af Regeringspartierne stillede, som nu er omtalt af den ærede Ordfører, og dels det, som vi selv er med til at stille.

Jeg vil først sige om de under Nr. 1 og Nr. 2 af Finansministeren stillede Ændringsforslag, at jeg egentlig ikke er i Stand til at bedømme dem. Jeg kan nok forstaa, at det er behageligt for de Skatteydere, der slipper fri, at man flytter Grænsen 2 000 Kr. til Vejrs — tidligere var Grænsen henholdsvis 8 000 Kr. og 5 000 Kr., men ved Ændringsforslaget flyttes den til 10 000 Kr. og 7 000 Kr.: —, det er behageligt, siger jeg, for dem, der slipper fri, og det lønner sig maaske ogsaa rent vælgermæssigt at tage fat paa et mindre Antal Mennesker, men en helt anden Side af Sagen er, om det er rigtigt. Jeg er tilbøjelig til at sige, at hvis man er bombesikker paa, at Merindkomstskatten rammer, hvor den skal, saa er det ikke rig-